RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2005/047 Mo

i n d e k l a c h t nr. 2004.6020 (148.04)

ingediend door:

hierna te noemen 'klaagster',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klaagster is op 19 maart 2001 met haar personenauto in botsing gekomen met een bij verzekeraar tegen het risico van wettelijke aansprakelijkheid verzekerde auto. Klaagster heeft daarbij letsel opgelopen.

De klacht

Klaagster werd op een kruising van wegen van links aangereden door de bij verzekeraar verzekerde auto. De advocaat van klaagster heeft verzekeraar bij brief van 11 april 2001 aansprakelijk gesteld. Deze wees echter bij brief van 23 april 2001 de aansprakelijkheid af.

Daarna heeft de advocaat van klaagster de politie bewogen om alsnog proces-verbaal van de aanrijding op te maken. Als gevolg hiervan moest klaagster voor de kantonrechter verschijnen wegens het, komende uit een uitrit, niet verlenen van voorrang aan de andere automobilist. Klaagster is hiervan op tegenspraak vrijgesproken, hetgeen verzekeraar bij brief van 26 mei 2003 is bericht. In deze brief is hem tevens gewezen op de getuigenverklaringen, die inhouden dat de verzekerde 'behoorlijk hard' respectievelijk ‘zeer hard' heeft gereden.

Bij brief van 3 juli 2003 weigerde verzekeraar wederom de aansprakelijkheid te erkennen. Hij schreef: 'De verklaringen van de getuigen zijn qua snelheid subjectief. Daarbij was sprake van een nat wegdek door ijs etc. Jurisprudentie over artikel 54 van het RVV is talrijk; ondanks een vermeende hoge snelheid - die wij niet overtuigend aangetoond achten - worden aan de verkeersdeelnemer die een uitrit verlaat uitsluitend verplichtingen toegekend. Het hinderverbod van artikel 54 is een van de zwaarste verplichtingen die onze verkeerswetgeving kent. Ondanks de vermeende te hoge snelheid achten wij onze verzekerde niet aansprakelijk gezien deze verkeerssituatie'.

2005/047 Mo

In zijn brief van 18 juli 2003 handhaafde verzekeraar zijn standpunt. De brief eindigde evenwel met: 'Onder voorbehoud van alle rechten en weren vernemen wij graag wat de hoogte is van uw totale vordering'. Bij brief van 29 maart 2004 heeft de advocaat van klaagster een schadestaat bij verzekeraar ingediend.

Deze brief beantwoordde verzekeraar per kerende post als volgt: 'Uw brief van 29 maart 2004 als reactie op onze brief van 18 juli 2003 is ontvangen. Eerder hebben wij aangegeven geen enkele aansprakelijkheid te erkennen. Wij wijzen u nogmaals op de voorrangssituatie en artikel 54 van het RVV. Onze verzekerde heeft mondeling doorgegeven (…) dat hij niet strafrechtelijk is vervolgd en dat zijn schade integraal is vergoed'.

Na ontvangst van het handgeschreven verslag van de zitting van de kantonrechter heeft de advocaat van klaagster verzekeraar bij brief van 2 september 2004 erop gewezen dat het vonnis in de strafzaak tegen klaagster als dwingend bewijs geldt, zodat de voorrangssituatie en artikel 54 RVV een gepasseerd station zijn. Ook dit heeft verzekeraar niet op andere gedachten gebracht blijkens zijn brief van 14 september 2004. Integendeel, hij schreef: 'Uw cliënt verlaat een uitrit en verleent geen voorrang aan onze verzekerde. Bewijs inzake enige medeschuld van onze verzekerde dient u aan te dragen. Wij handhaven ons standpunt'.

De handelwijze van verzekeraar is in strijd met Bedrijfsregeling no.15 (Gedragsregels bij de behandeling van personenschade in het verkeer), met name art. 4 en 5 ervan.

Bovendien gaat het niet aan klaagster te vragen naar de hoogte van haar vordering en daar vervolgens nimmer op te reageren. Integendeel, het insturen van een met bewijsstukken onderbouwde schadestaat kwam haar weer op een afwijzing van aansprakelijkheid te staan op basis van de inmiddels bekende argumenten.

Het standpunt van verzekeraar

Op het aanrijdingsformulier heeft de verzekerde aangegeven dat klaagster naar zijn mening aansprakelijk is voor de aanrijding op 19 maart 2001.

Direct na de ontvangst van de aansprakelijkstelling van 11 april 2001 heeft verzekeraar een expert de situatie ter plaatse op foto’s laten vastleggen. Uit de foto's blijkt dat klaagster uit een uitrit kwam en de verzekerde op een doorgaande weg reed. Op 20 april 2001 werd van de Stichting Processen Verbaal een registratieset ontvangen. Uit de registratieset blijkt dat klaagster uit een uitrit kwam. Vervolgens heeft verzekeraar op 23 april 2001 aan de advocaat van klaagster bericht geen aansprakelijkheid te erkennen.

Bij brief van 26 mei 2003 van haar advocaat kwam klaagster op de zaak terug. Zij was het niet met verzekeraar eens en had bewerkstelligd dat toch een proces-verbaal was opgemaakt. De officier van justitie had daardoor kennelijk aanleiding gezien om de zaak aan de strafrechter voor te leggen. De tenlastelegging behelsde overtreding van art. 5 WVW en gaf weer dat klaagster vanuit een uitrit een doorgaande weg was opgereden en geen voorrang had verleend aan de verzekerde. Tijdens de zitting bleek dat klaagster het ten laste gelegde niet ontkende, er werd slechts gesproken over de snelheid van de verzekerde. Dat de snelheid van de verzekerde door politie en justitie niet nader was onderzocht wilde de rechter niet voor rekening van klaagster laten komen. De officier stelde daarom vrijspraak voor en de rechter is daarin meegegaan.

2005/047 Mo

Op grond van deze uitspraak en Hoge Raad 12 december 2003 (RvdW 2003, nr. 191) stelt klaagster dat verzekeraar de aansprakelijkheid moet erkennen. Uit de uitspraak komt echter al naar voren dat het enige wat overeind blijft is dat klaagster uit een uitrit kwam en de snelheid van de verzekerde niet is onderzocht. De uitspraak heeft aan de feiten niets toegevoegd en is dus voor verzekeraar geen aanleiding geweest om zijn oordeel te herzien. Uit het arrest van de Hoge Raad volgt dat verzekeraar voor de beoordeling van de civiele zaak rekening moet houden met de door de strafrechter bewezen verklaarde feiten. Dat klaagster door de strafrechter is vrijgesproken heeft civielrechtelijk geen consequenties. Alleen indien de verzekerde strafrechtelijk zou zijn veroordeeld op tegenspraak kan dat bewijs opleveren omtrent de feiten die bewezen zijn verklaard. De vrijspraak van klaagster heeft dus geen civielrechtelijke consequenties. Vanzelfsprekend kan uit een vrijspraak niet worden afgeleid dat een ander - die in het strafproces niet betrokken was - schuld treft.

De getuigen hebben niets exact kunnen melden over de snelheid, zodat verzekeraar is uitgegaan van de verklaring van de verzekerde dat hij 50 tot 60 km per uur reed op het moment dat hij de kruising tot op 40 meter was genaderd en op de rem ging staan. Deze snelheid is niet zodanig dat een ander oordeel moet worden gevormd omtrent de aansprakelijkheid. Verzekeraar staat daarin niet alleen: de verzekeraar van de auto van klaagster heeft de schade van de verzekerde volledig vergoed.

In de brief van 8 juli 2003 verzocht de advocaat van klaagster verzekeraar te onderzoeken of de verzekerde strafrechtelijk is vervolgd. Verzekeraar heeft bij brief van 18 juli 2003 meegedeeld dit te willen doen en heeft onder voorbehoud van alle rechten en weren verzocht om een opgave van de totale vordering van klaagster. Het beleid van verzekeraar is tijdig een goede schatting te maken van de reservering. De vraag over de hoogte van de totale vordering is daarop gericht geweest en is gesteld toen de advocaat in de brief van 8 juli 2003 opmerkte dat de verzekerde strafrechtelijk was vervolgd. Daarom moest verzekeraar ermee rekening houden dat hij zijn oordeel omtrent de aansprakelijkheid zou moeten wijzigen. Gezien het gemaakte voorbehoud zijn hiermee geen verwachtingen gewekt. Een verzoek om informatie omtrent schadefactoren impliceert geen (gedeeltelijke) erkenning van aansprakelijkheid. Overigens is de verzekerde niet vervolgd en niet beboet.

Bedrijfsregeling no. 15 is vastgesteld op 11 december 2002. Het ongeval heeft daarvoor plaatsgevonden. Toch is verzekeraar bereid om de zaak aan de bedrijfsregeling te toetsen. Artikel 4 lid 1 verplicht een verzekeraar om binnen twee weken na ontvangst van de aansprakelijkstelling contact op te nemen met de benadeelde. Dit geldt slechts bij een aansprakelijkstelling waaruit mogelijk aansprakelijkheid blijkt. Hiervan was in casu geen sprake. Artikel 4 lid 2 verplicht een verzekeraar om binnen drie maanden nadat hij kennis heeft gekregen van de aansprakelijkstelling, zijn standpunt hierover mee te delen. Hieraan is voldaan. Binnen drie maanden heeft verzekeraar over de aansprakelijkheid geoordeeld en daaromtrent een duidelijk en gemotiveerd standpunt ingenomen. De informatie waarop zijn standpunt was gebaseerd, was van dien aard dat verder onderzoek niet nodig was. De veel later naar voren gekomen overige informatie was niet beschikbaar en is ook geen aanleiding tot herziening van het standpunt. Voor het vormen van het oordeel is niet over een nacht ijs gegaan; ondanks de ontkenning van de verzekerde van de aansprakelijkheid is een schade-expert ingeschakeld

en is de Stichting Processen Verbaal benaderd voor het proces-verbaal of de registratieset. Hiermee heeft verzekeraar derhalve ook aan zijn verplichtingen, gesteld in artikel 5 van de bedrijfsregeling, voldaan.

Het commentaar van klaagster

Klaagster heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, haar klacht gehandhaafd. Zij merkt nog op dat verzekeraar al snel bekend was met het feit dat:
* de politie nader onderzoek naar de remmen van de verzekerde deed,
* de verzekerde met de maximaal toegestane snelheid reed en dus geen rekening hield met het slechte zicht respectievelijk de gladheid ter plaatse,
* klaagster pas na 1, 5 uur uit het wrak bevrijd kon worden en met ernstig letsel in het ziekenhuis was opgenomen.

Bovendien behoort verzekeraar de jurisprudentie te kennen en wist hij op dat moment dus ook dat degene die uit een uitrit komt, niet per definitie volledig schuldig is aan de aanrijding. Er was dus alle reden voor verzekeraar om binnen twee weken met klaagster contact op te nemen en om nader onderzoek te doen. Weliswaar is de meest recente versie van de bedrijfsregeling op 11 december 2002 vastgesteld, maar deze bedrijfsregeling bestaat al veel langer.

Het oordeel van de Raad

1. De Raad stelt voorop dat hij geen voor partijen bindende uitspraak kan doen omtrent (de mate van) een ieders schuld. Een dergelijke uitspraak is aan de rechter voorbehouden. De Raad kan slechts beoordelen of het dienaangaande door verzekeraar ingenomen standpunt verdedigbaar is, omdat, zou dat niet het geval zijn, verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf schaadt.
2. Verdedigbaar is het standpunt van verzekeraar dat, gezien het feit dat klaagster uit een uitrit kwam en gezien hetgeen overigens over de snelheid en de situatie ter plaatse was gebleken, de bij hem verzekerde automobilist niet aansprakelijk is voor de schade van klaagster en voorts dat aan dit standpunt niet afdoet het feit dat de kantonrechter klaagster heeft vrijgesproken van het niet verlenen van voorrang.
3. Verzekeraar handelde niet onjuist door in zijn brief van 18 juli 2003, onder voorbehoud van alle rechten en weren, aan de advocaat van klaagster te vragen naar de hoogte van de totale vordering.
4. De tekst van Bedrijfsregeling nr. 15, waarop klaagster zich beroept, dateert van 11 december 2002, derhalve van na het ongeval. Artikel 4 lid 1 daarvan verplicht een verzekeraar om binnen twee weken na ontvangst van de aansprakelijkstelling of schademelding, waaruit mogelijk aansprakelijkheid blijkt, contact op te nemen met de benadeelde. Artikel 4 lid 2 verplicht een verzekeraar om binnen drie maanden nadat hij kennis heeft gekregen van de aansprakelijkstelling, zijn standpunt hierover mee te delen. De vóór 11 december 2002 geldende Bedrijfsregeling nr. 15 bevat wel een bepaling als voormeld artikel 4 lid 2 (namelijk in het toenmalige artikel 2.1), maar niet als voormeld artikel 4 lid 1. Verzekeraar is bij brief van 11 april 2001 door de advocaat van klaagster aansprakelijk gesteld. Verzekeraar heeft bij brief van 23 april 2001 de aansprakelijkheid afgewezen. Verzekeraar heeft derhalve binnen de gestelde termijn van drie maanden zijn standpunt aan klaagster meegedeeld. Verzekeraar heeft overigens door deze brief ook voldaan aan artikel 4 lid 1 van de Bedrijfsregeling zoals die eerst met ingang van 11 december 2002 gold.

2005/047 Mo

5. De Raad komt dan ook tot de slotsom dat verzekeraar door te handelen als hiervoor is vermeld, de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet heeft geschaad, zodat de klacht ongegrond zal worden verklaard.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 23 mei 2005 door mr. B. Sluijters, voorzitter, mr. H.C. Bitter en drs. D.F. Rijkels, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De voorzitter:

(mr. B. Sluijters)

De secretaris:

(mr. S.N.W. Karreman)